

Arrest

nr. 193 564 van 12 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. COENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : O(...)

voornaam : O(...) F(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Nigeria

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.05.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.11.2016 dat hem betekend werd op 23.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart dat hij met M(...) D(...) leeft.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij met M(...) D(...) leeft.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de hoorplicht, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het beginsel audi alteram partem, het beginsel van de tegenwerpbaarheid, de rechten van de verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker kreeg niet de mogelijkheid om zijn bedenkingen uiteen te zetten op een adequate en effectieve wijze vooraleer een dermate zwaarwichtige beslissing werd genomen.

Het recht om gehoord te worden is een algemeen beginsel van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie oordeelde namelijk in zijn arrest C-166/13 van 5 november 2014 dat « Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 en 46), en préciseert verder dat « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50).

Vrije vertaling : « Een dergelijk recht maakt echter wel integraal deel uit van de naleving van de rechten van de verdediging, algemeen beginsel van het Unierecht. Het recht om gehoord te worden laat aan ieder toe om zijn standpunt kenbaar te maken op een adequate en effectieve wijze gedurende de administratieve procedure en vooraleer eender welke beslissing die op schadelijke wijze de belangen van betrokkene kunnen beïnvloeden. [...]

De verplichting om de rechten van verdediging van diegenen voor wie de beslissing, die hun belangen gevoelig beïnvloeden, bestemd is te respecteren, rust bijgevolg bij de administraties van de Lidstaten wanneer deze een beslissing nemen die in het toepassingsgebied van het Unierecht vallen. »

In onderhavig geval, werd bestreden beslissing genomen op basis van artikel 74/11 van de wet. Uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 18 december 1980 blijkt echter dat deze wetsbepaling een omzetting betreft in het Belgisch recht van de Richtlijn 2008/115/EG (Pari., St., De Kamer, 53 (2011-2012), 1825/001, p. 23).

Men kan bijgevolg besluiten dat het een bepaling betreft «die in het toepassingsgebied van het Unierecht valt. »

Verwerende partij heeft echter niet de mogelijkheid geboden aan verzoeker om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens het nemen van bestreden beslissing, een beslissing die eenzijdig is, genomen door verwerende partij naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker. (CCE.n°185 611 van 20 april 2017).

Verwerende partij haalt enkel aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd op 23/11/2016, verwijzend naar zijn relatie met een Belgisch persoon.

Bestreden beslissing meldt niet dat verzoeker verwittigd werd over de ernstige beslissing die genomen ging worden tegen zijn persoon en dat hij effectief uitgenodigd werd om zijn bevindingen hieromtrent te formuleren.

De Raad herinnerde er echter aan dat het recht om gehoord te worden, zoals deze voortvloeit uit het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem de administratie, die een zwaarwichtige beslissing wenst te nemen ten aanzien van een rechtsonderhorige, oplegt om deze laatste te horen teneinde hem toe te laten zijn bedenkingen te formuleren omtrent voornoemde beslissing; dat deze principe een dubbele doelstelling heeft: aan de ene kant, de autoriteit toe te laten met kennis van alle pertinente elementen een beslissing te nemen en aan de andere kant, de rechtsonderhorige toe te laten zijn middelen kenbaar te maken rekening houdend met de ernst van de maatregel die voornoemde autoriteit van plan is te nemen, (arresten C.E. n° 197.693 van 10 november 2009, C.E.(RvS) n° 212.226 van 24 maart 2011, C.E. n° 218.302 en 218.303 van 5 maart 2012).

Bovendien, preciseerde de Raad dat de administratie « (...) doit, a tout le moins, informer l'intéressé de la mesure envisagée et lui donner la possibilité de s'expliquer » (in die zin, C.E. n° 203.711 van 5 mei 2010).

Vrije vertaling: « (...) moet, minstens, de betrokkene informeren omtrent de beoogde beslissing en hem de kans geven zich te verklaren».

In onderhavig geval, blijkt uit bestreden beslissing niet dat verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen, verzoeker heeft toegelaten zijn argumenten omtrent de beslissing kenbaar te maken.

Terwijl, indien deze mogelijkheid zou zijn geboden geweest, verzoeker onderstaande nuttige en pertinente elementen (die niet exhaustief zijn) hieromtrent had kunnen kenbaar maken:

- Zijn deelname aan verschillende opleidingen bij de «Vlaamse Trainersschool»(stuk 1)
- Zijn deelname aan de activiteiten georganiseerd door de organisatie «Les Gazelles » en eveneens de loopbeweging van deze organisatie. Hij heeft hierdoor kunnen deelnemen aan volgende sportactiviteiten: 20 km van Brussel in 2014, Brussels Half Marathon 2014 etc...

Deze elementen zouden in overweging zijn genomen bij het nemen van de beslissing door verwerende partij in het licht van de gevolgen van het inreisverbod en de appreciatiebevoegdheid van verwerende partij hieromtrent.

Zodoende, door verzoeker niet de mogelijkheid te geven om op nuttige en adequate wijze zijn standpunt kenbaar te maken alvorens bestreden beslissing te nemen, genomen omwille van zijn gedraging en in staat om op schadelijke wijze de belangen van verzoeker te schaden, miskent verwerende partij « het recht om gehoord te worden » van verzoeker en het rechtsbeginsel audi alt eram partem (ibidem).”

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

2.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij in wezen argumenteert dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om haar bedenkingen uiteen te zetten op een adequate en effectieve wijze vooraleer een dermate zwaarwichtige beslissing als deze die thans wordt bestreden, werd genomen.

Het wordt niet betwist, ook niet door de verwerende partij, dat de betrokken vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel, zoals in casu het bestreden inreisverbod, wordt genomen

Daargelaten de vraag of uit het administratief verslag van 11 mei 2017 waarnaar de verwerende partij in haar nota verwijst kan worden afgeleid of de verzoekende partij op adequate en afdoende wijze werd gehoord in het kader van het besluitvormingsproces in de aanloop naar de totstandkoming van het inreisverbod, moet erop worden gewezen dat een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990,

Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van het inresiverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu voert de verzoekende partij aan dat zij, indien zij zou zijn gehoord, melding had kunnen maken van haar deelname aan verschillende opleidingen bij de "Vlaamse Trainersschool" en haar deelname aan activiteiten georganiseerd door de organisatie "Les Gazelles" en eveneens de loopbeweging van deze organisatie waardoor zij aan verschillende sportactiviteiten heeft kunnen deelnemen, die zij als nuttige en pertinente elementen catalogeert, die "zouden in overweging zijn genomen bij het nemen van de beslissing door de verwerende partij in het licht van de gevolgen van het inreisverbod en de appreciatiebevoegdheid hieromtrent".

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze duidt hoe deze gegevens tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. De loutere verwijzing naar de deelname aan enkele activiteiten volstaat vanzelfsprekend niet om aannemelijk te maken dat zij het besluitvormingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat een en ander des te meer klemmt nu de thans bestreden beslissing een accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van dezelfde datum waarnaar wordt verwezen, en dat niet door de verzoekende partij werd aangevochten.

2.4. Het enig middel, dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor is uiteengezet, kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De aanvullende stukken die door de verzoekende partij hangende het geding werden bijgebracht doen aan het hiervoor gestelde geen afbreuk. In de mate immers dat de verzoekende partij ermee wil aantonen dat hij thans een relatie zou hebben met een Belgische dame, kan niet anders dan worden vastgesteld dat dit een nieuw element is dat niet in het verzoekschrift werd aangehaald zodat ermee geen rekening kan worden gehouden teneinde de rechten van verdediging van de verwerende partij te vrijwaren. De thans voorgelegde aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dateert voorts van na de bestreden beslissing, terwijl voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS